

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/51323 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 1 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

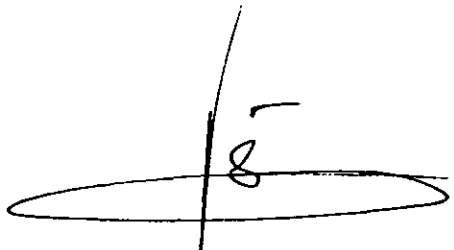
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2007

210.

Verzonden: 5 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/51323 BEPTDN AM

uitspraak van de meervoudige kamer

inzake

geboren op
van Burundische nationaliteit,
IND dossiernummer 0610.13.0359,
eiseres,
gemachtigde: mr. S.E.B. den Boer, advocaat te 's-Hertogenbosch;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. G.J. Douma, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 13 oktober 2006 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Op 19 oktober 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 20 oktober 2006 heeft eiseres hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 20 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Bij brief van 20 oktober 2006 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 31 oktober 2006.

Het beroep is ter zitting van 22 maart 2007 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiseres komt op het volgende neer.

Eiseres is afkomstig uit Burundi en behoort tot de Hutu bevolkingsgroep. Zij heeft Burundi verlaten en een asielaanvraag in Nederland ingediend omdat zij wordt gezocht vanwege het feit dat haar man lid is van de politieke partij 'Forces Nationales pour la Liberation' (hierna FNL). Haar man is meegenomen door een aantal soldaten. Deze soldaten zijn later teruggekomen omdat zij papieren van eiseres wilden waaruit de betrokkenheid van

haar man bij de FNL zou blijken. Eiseres wist echter niets van het lidmaatschap van haar man en ook had zij de gevraagde papieren niet. Tijdens de bezoeken gebruikten de soldaten erg veel geweld. De laatste keer dat eiseres werd bezocht door de soldaten werd zij met de door bedreigd en wilde men haar verkrachten. Eiseres is hierdoor erg bang geworden en heeft hulp gezocht bij een vriend. Deze vriend heeft ervoor gezorgd dat zij Burundi heeft kunnen verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en voert hiertoe het volgende aan. Eiseres heeft een nationale identiteitskaart en een geboorteakte overgelegd. Echter, uit het proces-verbaal van bevindingen van de Koninklijke Marechaussee (hierna Kmar) te Ter Apel van 16 oktober 2006 is gebleken dat de door eiseres overgelegde Burundische nationale identiteitskaart een mogelijk niet echt document betreft, waarbij tevens is vastgesteld dat het document niet door de bevoegde autoriteiten was opgemaakt en afgegeven. Uit hetzelfde proces-verbaal blijkt dat de door eiseres overgelegde geboorteakte een waarschijnlijk niet echt document betreft. Daarnaast wordt opgemerkt dat eiseres aangaande haar reisverhaal onvoldoende informatie kan verstrekken. Hierbij wordt opgemerkt dat van een persoon, die van Burundi naar Nederland is gereisd mag worden verwacht dat zij meer concrete en verificerbare informatie kan verschaffen over haar reisroute. Gezien het vorenstaande wordt overwogen dat het ontbreken van documenten eiseres is toe te rekenen waardoor op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de betrouwbaarheid van haar verklaringen. Er mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder acht het niet aannemelijk dat eiseres op geen enkele wijze, hoe summier dan ook, niet op de hoogte zou zijn geraakt c.q. niets zou hebben gemerkt van de genoemde activiteiten van haar echtgenoot gezien het feit dat eiseres reeds vanaf 1988 met haar echtgenoot gehuwd was. Ook werkt het bevreemding dat de soldaten bij eiseres komen om documenten te verkrijgen aangaande haar man, terwijl haar man reeds door hen was meegenomen. Daarnaast is het eveneens bevreemdend dat de soldaten tot twee maal toe bij eiseres zijn geweest voor de documenten zonder dat zij het huis doorzoeken.

Ook is niet aannemelijk dat eiseres bij de Burundische autoriteiten te boek staat of heeft gestaan en als zodanig vervolging in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) heeft te vrezen. Immers, eiseres heeft zelf verklaard dat zij vóór augustus 2006 nimmer problemen heeft ondervonden. Bovendien is zij tijdens de huisbezoeken niet gearresteerd. Niet gebleken is dat de (hogere) autoriteiten haar niet kunnen of willen beschermen.

Voorts wordt overwogen dat de verklaringen van eiseres niet van dien aard zijn dat aannemelijk is dat van haar als gevolg van traumatische ervaringen, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat het bestreden besluit in strijd is met, althans blijkt geeft van een verkeerde toetsing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 EVRM en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag. Hetzelfde geldt aangaande diverse nationale wettelijke bepalingen uit de Vw 2000, de Algemene wet bestuursrecht en de Europese Definitierichtlijn. Eiseres voert hiertoe het volgende aan.

Eiseres doet een beroep op artikel 4 van de Definitierichtlijn. Op grond van het eerste lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn rust op verweerder een samenwerkingsplicht. Als bij de beoordeling van de relevante elementen blijkt dat er meer informatie of opheldering nodig is, moeten de lidstaat en de asielzoeker samen proberen meer documenten of andere

aanwijzingen te verkrijgen. Daarna dient op grond van het tweede lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn de beoordeling van de relevante verklaringen en documenten in samenwerking gebeuren. In casu is er geen sprake geweest van samenwerking. Ten aanzien van de door eiseres overgelegde documenten wordt opgemerkt dat de identiteitskaart door het deskundigenbericht waar verweerder vanuit mag gaan wordt aangemerkt als mogelijk niet echt. Volgens eiseres is het echter een echt document en dat wil ze aantonen middels een contra-expertise. Door de AC-procedure te hanteren is hier echter geen gelegenheid voor geweest. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de vingerafdruk van eiseres op de kaart staat en dat het nummer van de kaart bekend is bij de administratie in Bujumbura. Inmiddels is namens eiseres reeds aan het Refugee Legal Center (hierna RLC) in London gevraagd naar een beschikbare expert.

Voorts is eiseres van mening dat gezien haar situatie niet van haar verwacht kan worden dat zij meer onthouden heeft dan wat zij verklaard heeft. Zij verwijst hierbij naar het vijfde lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn. Het is maar de vraag of deze informatie mag worden beschouwd als relevante informatie met betrekking tot vluchtelingenschap en of deze informatie een grote rol mag spelen bij het al dan niet verlenen van het voordeel van de twijfel.

Eiseres is van mening dat verweerder op grond van artikel 4, vijfde lid, Definitierichtlijn pas tot toerekenbare ongedocumenteerdheid kan oordelen nadat via de samenwerkingsplicht gepoogd is alsnog duidelijkheid en onderbouwing te leveren. Dit is in casu niet gebeurd. Verweerder heeft derhalve reeds hierom in strijd met de Definitierichtlijn gehandeld. Voorts is eiseres van mening dat zij een plausibele verklaring heeft gegeven met betrekking tot haar reisroute. Er dient derhalve van de geloofwaardigheid van de verklaringen te worden uitgegaan.

Verweerder heeft ten onrechte gesteld dat het bevreemding wekt dat de soldaten tot twee maal bij eiseres thuis zijn geweest zonder het huis te doorzoeken. Dit is onjuist. Eiseres verwijst hierbij naar pagina 4 van het nader gehoor waar zij heeft verklaard 'Ze hebben overal gezocht'. Op dit punt heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd.

Wat betreft het realiteitsgehalte van de vermoedens en verklaringen van derden merkt eiseres op dat uit de feiten en omstandigheden blijkt dat haar man wel degelijk in de negatieve belangstelling stond. Hij is meegenomen door soldaten en niet teruggekeerd. Als echtgenote is eiseres geconfronteerd met daden van vervolging door de soldaten. Dat eiseres, als echtgenote in de negatieve belangstelling stond blijkt uit de huisbezoeken, de ondervraging de mishandeling en de bedreiging. Eiseres is van mening dat zij als vrouw van een echtgenoot die sympathieën heeft voor de FNL verdacht wordt, vervolgd is en bij terugkeer vervolging te vrezen heeft. Immers, zij is met de dood bedreigd. Eiseres verwijst hierbij naar het ambtsbericht van oktober 2005, bekend gemaakt in maart 2006 en naar het rapport van de Verenigde Naties (VN) van 21 juni 2006.

Wat betreft artikel 3 EVRM wijst eiseres op WBV 146, pagina 7 - gepubliceerd in de Staatscourant d.d. 31 juli 2006 - aangaande sympathisanten van de FNL. Eiseres wijst daarbij op het feit dat haar echtgenoot is meegenomen. De mishandelingen blijven niet beperkt tot de persoon die gearresteerd wordt maar strekken zich ook uit tot de familieleden. Eiseres loopt bij terugkeer een reël risico wederom een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM mee te maken.

Ten aanzien van klemmende redenen van humanitaire aard merkt eiseres op dat zij zeer bang is geworden voor de militairen en dat zij niet terug durft te gaan naar Burundi. In het bestreden besluit wordt ondeugdelijk gemotiveerd waarom dit geen aanwijzingen zijn voor klemmende redenen van humanitaire aard.

Zaaknummer: Awb 06/51323 BEPTDN/AM

blad 4

Namens eiseres wordt gesteld dat het ingestelde onderzoek te summier en te oppervlakkig is geweest, dan wel met onvoldoende kennis van zaken en oppervlakkig beoordeeld is om het standpunt dat de aanvraag van eiseres afgewezen dient te worden te rechtvaardigen. Het bestreden besluit dient ingevolge artikel 3:46 juncto artikel 7:12 Awb te berusten op een deugdelijke motivering. Nu aan de voorbereiding van het besluit reeds een gebrek kleefte, kan er geen sprake zijn van een deugdelijke motivering. Bovendien getuigen de motiveringen van een onjuiste interpretatie van de verklaringen van eiseres en onvoldoende kennis van zaken met betrekking tot de politieke en sociaal-culturele situatie in Burundi en kunnen deze derhalve als niet deugdelijk worden gekwalificeerd.

Het bestreden besluit is derhalve onvoldoende gemotiveerd, onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en er heeft geen goede belangenafweging plaatsgevonden.

3. Overwegingen

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen 48 uur is afgedaan.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Burundi niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiseres, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

Het eerste punt dat in geschil is, is of verweerder, mede gezien hetgeen in artikel 4 van de Definitierichtlijn is bepaald, de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 aan eiseres heeft mogen tegenwerpen. Vervolgens is de vraag aan de orde of verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van eiseres een voor eiseres ongunstiger toetsingskader mocht hanteren.

Het beroep op artikel 4 Definitierichtlijn heeft met name betrekking op het al dan niet toerekenbaar ontbreken van documenten.

Eiseres heeft bij haar aanvraag een identiteitskaart en een geboorteakte overgelegd. Verweerder heeft deze laten onderzoeken door de Kmar. In het proces-verbaal van de Kmar wordt de identiteitskaart van eiseres bestempeld als mogelijk niet echt en wordt opgemerkt dat het document niet door de bevoegde autoriteiten was opgemaakt en afgegeven. Ten aanzien van de geboorteakte is de Kmar van mening dat het een waarschijnlijk niet echt document betreft.

Reeds in de zienswijze geeft eiseres aan dat de documenten wel echt zijn en dat zij een contra-expertise wil laten verrichten.

In het bestreden besluit stelt verweerder dat aan de door eiseres overgelegde documenten niet de waarde kan worden gehecht die zij daar aan toegekend wenst te zien. Het gestelde hieromtrent in de zienswijze leidt niet tot een andere conclusie. Immers, blijkens de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 11 november 2004 betreft een verklaring van de Kmar een deskundigenbericht waar het bestuursorgaan in beginsel van uit mag gaan. Het is aan de betreffende asielzoeker concrete aanknopingspunten aan te voeren op grond waarvan aan deze verklaring van de Kmar zou moeten worden getwijfeld. Voorts wijst de rechtbank erop dat het, blijkens bestendige uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, niet aan het bestuursorgaan is om eventuele valsheid van een overgelegd document aan te tonen, maar dat het aan de betreffende asielzoeker is om de gestelde authenticiteit te onderbouwen. Voorts wordt overwogen dat voor zover eiseres de resultaten van voornoemd onderzoek blijft betwisten, het haar vrij staat een contra-expertise te laten verrichten. Een in te stellen contra-expertise staat echter, gelet op hetgeen hiervoor reeds is opgemerkt, thans het volgen van de AC-procedure niet in de weg en leidt derhalve niet tot opschorten van de beslissing op de door eiseres ingediende aanvraag.

Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat verweerder "op grond van artikel 4 van de Europese Definitierichtlijn pas tot een toerekenbare ongedocumenteerdheid kan oordelen nadat op grond van de in die richtlijn vastgelegde samenwerkingsplicht gepoogd is alsnog duidelijkheid en onderbouwing te leveren." Kennelijk bedoelt eiseres dat, waar de Kmar met betrekking tot het ene document tot het oordeel "mogelijk niet echt" komt en het andere document als "waarschijnlijk niet echt" betitelt, verweerder in samenwerking met eiseres nader onderzoek omtrent de echtheid van die documenten had moeten doen om tot een oordeel met meer zekerheid te komen.

Sinds de uitspraak van de voorzieningenrechter van 6 november 2006 in het geschil tussen partijen, is omtrent artikel 4 van de Definitierichtlijn het nodige gepubliceerd en zijn rechters niet altijd tot gelijklopende oordeel gekomen.

Naar het oordeel van de rechtbank is de stelling dat verweerder tot meer dan hij heeft gedaan verplicht was, onjuist. Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen (recent nog in de uitspraak van 12 juli 2007, in de zaak met no. 200703181/1) is het zo dat artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn, voor zover dit artikellid al een direct toepasbare norm zou inhouden, geen grond geeft voor het oordeel dat de hierin opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en de staatssecretaris, na te hebben gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft om eventuele gebreken te herstellen.

De rechtbank overweegt dat de mogelijkheid om eventuele gebreken te herstellen in die zin reël moet zijn dat daarvoor voldoende tijd beschikbaar is.

Nu uit artikel 4 van de Definitierichtlijn, evenals uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, volgt dat eiseres haar asielverzoek dient te staven met elementen, bestaat geen grond voor het oordeel dat, indien, zoals in het onderhavige geval, documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze door eiseres is aangetoond, terwijl verweerders deskundige die authenticiteit evenmin kan vaststellen en daarover zelfs wat één document betreft een voorzichtig maar uitgesproken negatief oordeel heeft, ter onderbouwing van een aanvraag zijn overgelegd, verweerder gehouden zou zijn om eiseres tegemoet te komen door nader onderzoek in te stellen of bepaalde andere faciliteiten aan de vreemdeling te bieden om de echtheid alsnog te laten onderbouwen.

De rechtbank stelt vast dat verweerder aan de hiervoor genoemde verplichtingen heeft voldaan en dat eiseres hierop zelf de gebreken niet heeft hersteld. Voorzover eiseres erover klaagt dat haar daartoe binnen de AC-procedure te weinig gelegenheid ter beschikking stond, en dat de geboden gelegenheid dus onvoldoende reël was in de hiervoor beschreven zin, overweegt de rechtbank dat eiseres kennelijk ook tot de zitting van 22 maart 2007, derhalve gedurende vijf maanden, geen enkel nader bewijs naar voren heeft gebracht dat de authenticiteit van de overgelegde documenten nader ondersteunt. Zij gaf in haar zienswijze al aan een contra-expertise te willen doen verrichten, maar over enig onderhanden zijnd onderzoek, laat staan enig resultaat van zo een contra-expertise, is tot de zitting van 22 maart 2007 niets naar voren gebracht. In het bijzonder artikel 83, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 brengt met zich mee dat later beschikbaar gekomen bewijsmiddelen door verweerder beoordeeld worden, terwijl artikel 83, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 bepaalt dat de rechter in beginsel met die later beschikbaar gekomen bewijsmiddelen rekening houdt. De verdragsverplichtingen uit artikel 4 van de Definitierichtlijn kunnen met zich meebrengen dat de rechter een reden te meer heeft om met die nieuwe bewijsmiddelen rekening te houden. Aldus heeft voor eiseres weliswaar tot het moment van het bestreden besluit slechts kort gelegenheid bestaan om met rapportage van een contra-expert op de in het voornemen benoemde gebreken te reageren maar zij heeft in elk geval in de onderhavige procedure voldoende gelegenheid gehad om alsnog de authenticiteit van de door haar overgelegde documenten met betrekking tot haar identiteit aan te tonen. Los daarvan ontbraken overigens ook reisbescheiden.

Anders dan eiseres heeft gesteld is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet in strijd met enige bepaling in de Vw 2000 of meer in het bijzonder artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn heeft gehandeld toen hij tot zijn oordeel kwam dat eiseres aan haar

aanvraag onvoldoende documenten met betrekking tot haar identiteit heeft ten grondslag gelegd, geen reisbescheiden heeft overgelegd, onvoldoende verklaring heeft gegeven voor die feiten en onvoldoende concreet heeft verklaard over haar reis.

Terecht heeft verweerder vervolgens de geloofwaardigheid van het asielrelaas beoordeeld. De toetsing van verweerders beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas dient terughoudend te zijn. Op de door hem aangevoerde gronden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat met betrekking tot het asielrelaas onvoldoende positieve overtuigingskracht van het gestelde feitencomplex uitgaat en dat de vermoedens en vrees voor wat eiseres bij terugkeer zal gebeuren, onvoldoende geloofwaardig zijn, zodat haar geen bescherming op grond van het Vluchtelingenverdrag toekomt. Verweerder heeft derhalve voldoende gemotiveerd tot afwijzing van de aanvraag van eiseres kunnen besluiten.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank bovendien in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de door eiseres gestelde vrees dat haar bij terugkeer een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, onvoldoende onderbouwd is. De door verweerder aangevoerde gronden zijn daartoe redengevend.

Ook hetgeen in het beroep is gesteld ten aanzien van "Klemmende redenen van humanitaire aard" en "categoriaal beschermingsbeleid" treft geen doel. In het bestreden besluit is dienaangaande voldoende gemotiveerd overwogen waarom eiseres geen verblijfsvergunning toekomt.

De conclusie is dat het bestreden besluit op voldoende zorgvuldige wijze tot stand gekomen is, deugdelijk is gemotiveerd, dat er geen onvoldoende belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat het beroep moet worden afgewezen. Het besluit kan in stand blijven.

Er is geen grond voor een veroordeling van een van de procespartijen in de kosten die de ander heeft gemaakt.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gewezen door mr. F.C. Berg, voorzitter, mr. J.H. Keuzenkamp en mr. dr. E. Venekatte, rechters, en in het openbaar uitgesproken door mr. F.C. Berg in tegenwoordigheid van J.M. van der Stouwe als griffier op

1 AUG 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 1 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

+31 73 6158801

94%

P.014

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-
HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-
HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27. AUG 2007	
ZAAKNR.	06448
AAN:	V
BEHANDELD: DO:	PAR:

4183-A

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's :

's Hertogenbosch 27 augustus 2007

mw. mr. C.C.H.M.
Backerra
advocaat
mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat
mw. mr. H.W. Costermans
jurist
mw. mr. I. van den Elshout
advocaat
mw. mr. E.L. Garnett
advocaat
drs. J.W. de Haan
jurist
mw. mr. J.M. Landsman
jurist
mw. mr. M.A.C. Siemerink
jurist
mw. mr. A.A. Douw
jurist
mr. A.F.J. Lammens
jurist

HOGER BEROERPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

Betreft :
Verblijvende te : AZC Echt
: Pepinusbrug 2
: 6102 RJ ECHT
Geboortedatum :
Land van Herkomst : Burundische
Ons kenmerk : SdB / 0602206

Appellante woonachtig te , kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr. S.E.B. den Boer, advocate werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 's Hertogenbosch, die verklaart tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met recht van substitutie. Een verklaring dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1)

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellante stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, sector bestuursrecht, meervoudige kamer van de Vreemdelingenkamer, van 1 augustus 2007, verzonden op 1 augustus 2007, met het procedure.nr. AWB 06/51323. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellante tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen.

Het beroep was gericht tegen de AC- beschikking van de Staatsecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken in Integratie verder te noemen verweerder, van 20 oktober 2006.

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepsschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

Grief

Appellant heeft tegen de uitspraak de volgende grief

Ten onrechte overweegt de rechtbank in de tweede en derde alinea van pagina 7 het navolgende:

Terecht heeft verweerder vervolgens de geloofwaardigheid van het asielrelaas beoordeeld. De toetsing van verweerders beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas dient terughoudend te zijn. Op de door hem aangevoerde gronden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat met betrekking tot het asielrelaas onvoldoende positieve overtuigingskracht van het gestelde feitencomplex uitgaat en dat de vermoedens en vrees voor wat eiseres bij terugkeer zal gebeuren, onvoldoende geloofwaardig zijn, zodat haar geen bescherming op grond van het Vluchtelingenverdrag toekomt. Verweerder heeft derhalve voldoende gemotiveerd tot afwijzing van de aanvraag van eiseres kunnen besluiten.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank bovendien in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de door eiseres gestelde vrees dat haar bij terugkeer een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, onvoldoende onderbouwd is. De door verweerder aangevoerde gronden zijn daartoe redengevend.

TOELICHTING

Ten aanzien van het beroep op het Vluchtelingenverdrag overweegt de rechtbank dat de toetsing van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door verweerder terughoudend dient te zijn en dat verweerder appellant in redelijkheid – derhalve bij een marginale beoordeling – de ongunstige bewijspositie van het vereiste van de positieve overtuigingskracht heeft mogen opleggen.

De elementen van een marginale toetsing door de rechtbank en de ongunstigere bewijspositie waarin de asielzoeker door verweerder gebracht mag worden, vormen de kern van een toetsingsstramien dat thans ter discussie wordt gesteld, voorzover een beroep wordt gedaan op artikel 3 EVRM en/of artikel 13 EVRM.

Of de rechtbank met dit toetsingskader ten aanzien van andere rechtsregels dan genoemde bepalingen van het EVRM juist heeft gehandeld wordt thans niet ter discussie gesteld. De rechtsvraag die wordt opgeworpen luidt of de rechtbank ten aanzien van artikel 3 EVRM en/of artikel 13 EVRM een juiste maatstaf of een juist toetsingskader heeft aangelegd.

Het behoeft immers nauwelijks betoog dat de rechtbank geen andere toetsingsmaatstaf heeft aangelegd bij de beoordeling van het beroep van appellant op artikel 3 EVRM dan bij de beoordeling van het beroep van appellant op het Vluchtelingenverdrag. Onder meer de samenhang van de geciteerde alinea's, de zinsnede "bovendien in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen" en de afwezigheid van een volle toets wijzen daarop.

Naar de mening van appellant had de rechtbank bij de beoordeling van het beroep van appellant op artikel 3 EVRM een wezenlijk ander toetsingskader dienen te hanteren. Toe te lichten als volgt.

De jurisprudentie van het Europese Hof inzake artikel 3 en artikel 13 EVRM, geeft aan dat voldaan moet zijn aan een *independent and rigorous scrutiny*, en a *full and ex nunc assessment*.

Zie:

EHRM, inzake *vs. Turkije* (dd. 11 juli 2000, Reports of judgments and Decisions 2000-VIII):

... given the irreversible nature of the harm that might occur if the risk of torture or ill-treatment alleged materialised and the importance which it attaches to article 3, the notion of an effective remedy under article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to article 3 ...

Zie:

EHRM, inzake (dd. 11 januari 2007, Appl. 1948/04) :

given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources.

This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time.

Inzake dient aangetekend te worden dat de geciteerde passages betrekking hebben op de landendocumentatie. Er is echter geen goede reden voorstelbaar dat het Europese Hof het expliciet genoemde toetsingskader van een "full and ex nunc assessment" beperkt tot uitsluitend het aspect van de landendocumentatie. Ook "Jabari" wijst niet in deze richting.

De overwegingen van het Europese Hof inzake een "full and ex nunc assessment" zijn geplaatst binnen het (uitsluitende) kader van de beoordeling van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, derhalve los van een beoordeling van strijd met artikel 13 EVRM – het beroep op art. 13 werd door het Europese Hof verworpen. Dit betekent dat onafhankelijk van artikel 13 van het verdrag, artikel 3 EVRM de verplichting tot een volle toets met zich mee brengt.

Aangezien de rechtbank bij de beoordeling van het beroep van appellant op artikel 3 EVRM een wezenlijk ander toetsingskader heeft gehanteerd is de aangevallen uitspraak in strijd met het recht, in het bijzonder met artikel 3 en 13 EVRM en dient deze uitspraak te worden vernietigd.

Conclusie

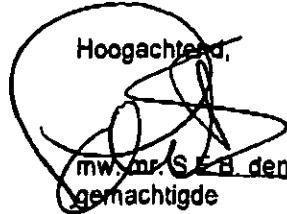
Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellante u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellante gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. S. E. H. den Boer
gemachtigde

Bijlage:

1. Afschrift machtiging hoger beroep
2. Afschrift uitspraak rechtbank 'sGravenhage, nevenzittingsplaats Almelo van 1 augustus 2007, AWB 06/51323 BEPTDN_